

ЖУРНАЛ – ПЛАСТОВОГО – НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Редагує Колегія під проводом
пл. сен. Лесі Храпливої

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York, New York 10009

Адміністратор

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
140-142 Second Avenue
New York, N. Y. 10003

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

О. Тарнавська: МОЛИТВА	1
Володимир Мацьків: Дещо про Святу Софію в Римі	4
Білчин тереновий змаг	6
(весела сценка)	
Що пише Мишка-Гризикнижка?	13
Пісня (Ішов веселий раз новак)	17
Зоряна Ткач: Звідкіля мій рід?	18
Сірий Орел Денис: Прикраси на стінку в домівці	22

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” у 1969 році: В ЗДА — 3.00 долари, в КАНАДІ — рівновартість 3-ох американських доларів, в ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ — рівновартість 2.80 американських доларів, в АВСТРАЛІЇ — 2.50 американських доларів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

На Фонд „Готуйся” склали: М. Татчин, Едмонтон — 3 долари, Рій „Соколи” гнізда новаків „Карпатські Птиці” у Клівленді, на працання з новацтвом, бо переходить до юнацтва \$ 5, Пластова Станиця в Пассейку, ЗСА, замість квітів на могилу Братчика Дмитра Гаргая — 25 доларів, пан Олександр Котович — 2 долари, новак Марко Павлишин із Брізбену, Австралія, 2 долари.

„Готуйсь” дякує і жде дальших датків!

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 8 (149)

Жовтень

1969

МОЛИТВА

— Пречиста Мати,
Просьте діти вірні,
Словни наші просьби,
Сердечні, покірні.

— Дай, щоб ми невинні,
У мирі зростали,
Тебе й Твого Сина,
Завжди прославляли.

— Зволь нам, Мати Божа,
Силу й волю мати,
Для рідного краю
Жити й працювати.

— Дай, щоб ми сповнили
Заповіт Шевченка,
Щоб діждалась долі
Україна-ненька!

— Зволь над нашим краєм,
Сонцю заясніти,
Просьте Тебе, Діво,
Українські діти!

Помірковано

Муз.: О. Тарнавська

Пречиста-я Ма-ти, просять діти вірні,

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is a vocal line in G major (one sharp) and common time (C). The lyrics are "Пречиста-я Ма-ти, просять діти вірні,". The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The music is in a simple, homophonic style.

сповни наші прось-би, сердеч-ні, по-кір-ні.

The second system continues the musical score with the same three-staff format. The lyrics are "сповни наші прось-би, сердеч-ні, по-кір-ні." The musical notation includes some fermatas and phrasing slurs.

Дай, щоб ми не-вин-ні, у мирі зроста-ли,

The third system concludes the musical score with the same three-staff format. The lyrics are "Дай, щоб ми не-вин-ні, у мирі зроста-ли,". The music ends with a final cadence.

Те-бе й Твого Си-на, завжди прослав-ля-ли.

The image shows a musical score for a song. It consists of three staves: a vocal line in the treble clef, a piano accompaniment in the treble clef, and a bass line in the bass clef. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4. The lyrics are written below the vocal line. The music features a simple melody with some chords and a steady bass line.

Володимир Мацьків:

ДЕЩО ПРО СВЯТУ СОФІЮ В РИМІ

Собор Святої Софії у Києві.

Останніми часами багато пишуть у газетах та говорять у нас про храм Святої Софії в Римі. Це дуже важлива й цікава справа, а тому варто, щоб знали про неї всі пластуни, а новачтво, зрозуміло, теж.

Часто чуємо ім'я „Софія”, бо багато дівчаток у нас носить його. Свята Софія була матір'ю трьох дочок: Віри, Надії й Любови. Слово „Софія” значить по-грецькому „Божа Премудрість”.

Візантійський цісар Юстиніян збудував був колись у своїй столиці, Візантії, найбільший і найкращий храм у всьому тодішньому світі та присвятив його святій Софії.

Коли Україна прийняла Христову віру, наш великий князь Ярослав Мудрий побудував у Києві теж такий величавий храм та теж назвав його храмом Святої Софії.

Сьогодні ні в одному з цих соборів не служать Богові. Візантію (інакше зветься вона Царгород або Константинопіль) зайняли вже багато років тому турки та влаштували у святій Софії свою святиню-мечет, а тепер переіменували її на музей.

Собор Святої Софії в Києві служив 900 років на славу Богу, аж коли в 1920 році Київ захопили московські большевики, замкнули Святу Софію а з часом влаштували у храмі музей, призначений на те, щоб доказувати людям, ніби нема Бога.

В другій світовій війні большевики загорнули теж землі Галицької України. Багато наших людей мусіло покидати рідні землі та йти в скитальщину. Після війни вони роз'їхалися до ЗСА, Канади, Ав-

стралії, Бразилії, Аргентини та інших країн. Большевики ж виарештували всіх наших єпископів, багато священників та вірних, що не хотіли покинути своєї віри. Багато з них погинуло по тюрмах та на засланні в Сибірі. Тільки врятувався, майже чудом, за Божою поміччю галицький митрополит Йосиф Сліпий. Він відбув 18-літнє заслання. Аж коли за нього вставився покійний Папа Іван XXIII, большевики мусіли його звільнити та він приїхав до Риму. Тут він став Верховним Архiepіскопом і Кардиналом, а через те й головою Української Католицької Церкви.

Багато з Вас пам'ятає, як він відвідував минулого літа всіх українців, що живуть в усьому вільному світі. В Римі побудував він український університет, а тепер і собор Святої Софії, недалеко славної церкви Святого Петра.

Цей собор посвящать у днях 27 і 28 вересня цього року. При посвяченні буде прийвний Святіший Отець Папа Павло Шостий. При

Собор Святої Софії в Римі.

посвяченні нової церкви вкладають під престіл мощі, тобто рештку тлінних останків якогось святого. У Святій Софії в Римі будуть мощі Святого Папи Климента, що прожив частину свого життя та вмер в Україні.

У день посвячення Святої Софії в Римі всі українці будуть молитися, щоб незабаром прийшов кінець московським большевикам та щоб українці могли свobodно молитися теж і в храмі Святої Софії у Києві. Ми віримо, що так воно станеться!

БІЛЧИН ТЕРЕНОВИЙ ЗМАГ

(Сценка при осінньому

веселому вогнику)

Мал. сестричка Христя Баранська

БІЛКА (*Вибігає перед занавісу*): Добрий день вам, шановне новацтво, ну й батьки. Я — може не знаєте, Білка. Мені дуже мило вас тут привітати. Але вибачте, в мене зовсім не має часу! Я бачите, хочу сама теж потрапити в новачки. Бо чула я, що новачки всі дуже гарні дівчатка і всі їх дуже люблять. Навіть однострій собі вже купила. (*Показує*). Тільки ще не знаю, як його вдягати. Може ви мені допоможете? Ось тут сорочка. Зараз вдягну її... (*Вдягає передом взад*). Ні, щось ніби не так... (*На залі сміються*). Прошу дуже не сміятися, а сказати мені, як це зробити! Адже я дуже спішуся, щоб стати новачкою!

ГОЛОС ЗІ ЗАЛІ: Не так, треба на другий бік!

БІЛКА (*Вивертає сорогку навиворіть*): Так?

ГОЛОС ЗІ ЗАЛІ: Ні, гудзиками до переду!

БІЛКА (*Вдягає так, як треба*): Може так?

ГОЛОСИ ЗІ ЗАЛІ: Так, так!

БІЛКА (*Гордо*): А бачите, я ж вам казала, що я зовсім годжуся в новачки! (*Погинає запинати сорозку на два гудзики криво*). Тепер ще позапинаю її гарненько... А ви числіть: раз-два-три... а я тим часом... (*Завважила, що криво*). Ні, ні, пождіть, ще не починайте числити! Тут же з одного боку два гудзики за-багато, а з другого дві дірки замало! Ну а в крамниці мені сказали, що це зовсім добрий однострій! Я заплатила за нього три горіхи та ще два жолуді! (*Розтинає, пробує знов, і на цей раз вже добре*). Бачите?! Всюди так: треба тільки насварити, нагримати, і зараз знайдуться і гудзики і дірки! Але ж кажуть, що новачки ніколи не сваряться... То як вони вдягаються? Я не можу зрозуміти! (*Вдягає на себе безрукавник*). Що, і тут теж гудзики? Ні, ні, я прошу вас: не числіть, як довго я буду запинати, бо гудзики того дуже не люблять! А я ж спішу, щоб стати новачкою! Є! Ну скажіть, хіба я не варта того, щоб стати новачкою? А тут — і беретка! (*Крутить береткою, схотивши її за „хвостик”*). Гарненька така, з косичкою! (*Хоче вдягнути беретку, та вуха заваджають*). Що, і тут щось не так? (*Вдягає беретку на одно вухо*). Може так краще? (*На залі сміються. БІЛКА вдягає беретку на друге вухо*). Так буде добре? (*Знов сміх*). І це не так? Якже вам догодити? Я ж не маю третього вуха! Хіба що хвіст... (*Всаджує беретку на кінець хвоста*). А тепер смійтеся — чи не смійтеся, а мені так до лиця! І мій хвіст не менше важний від голови — бо ним я кермую, коли скачу з дерева на дерево, чи біжу по тонкій галузці! Бачите, я вже готова, ще лиш цей перстень залишився! (*Показує плетену засувку від хустини*). Бачите, новачки навіть перстені носять! Це дуже гарна мода! (*Всаджує засувку на палець. На залі сміх*). Що, ви знов? Хіба ж перстеня не носять на пальці? Що ви таке кажете? (*Прикладає лабку до вуха, ніби наслушує*). А, кажете, що це засувка до хустини? До якої хустини? А мені не продали жодної хустини! Дала ж я три горіхи та ще два жолуді! Що таке, що прошу? (*Знов ніби наслушує*). Ага, кажете, що цю хустку треба собі заслужити? Добре, я заслужу, заслужу, чому б то й ні! Може навіть зараз заслужу, бо ось чую голоси — може це новачки йдуть? (*Заглядає*). О ні, ще краще! Ідуть сестрички! Може якраз вдасться мені тут зробити який добрий вчинок і заслужити хустку?

(*Занавіса розсувається. Видно ліс осінню. По середині галявина*

і на ній великий пень. На краю сцени дерево з великим дуплом, нагає перекроєне по середині. Глядазі багать, що діється в дуплі. Коли занавіса розсувається, БІЛКА ховається в її складки. Входять сестрички: НАДЯ й ХРИСТЯ).

НАДЯ: Бачиш, Христю, тут найкраще місце на кінцеву точку змагу. Тут ось покладемо останню стрілку, щоб новачки знали, куди йти.

ХРИСТЯ: Але з чого її зробити? З камінців вже була одна, з гілки — теж, одну склали з ягідок орябини... Гарно було б, якби так жолуді знайшлися... Тепер же осінь...

НАДЯ: Коли ж тут не має дубів! Самі берези та клени...

БІЛКА (*До глядачів*): А в мене є жолуді в кишені! Зараз я їм поможу! (*Кидає жмінку жолудів на сцену*).

ХРИСТЯ: А це що за диво! Жолуді звідкілясь посипалися!

НАДЯ: Це неможливо! Я інструкторка природознавства на все гніздо і знаю, що жолуді ростуть лиш на дубі!

ХРИСТЯ: Я це теж знаю, але коли вони нам впали сюди, то й стрілку з них поставити можна! Тут, на пеньку. (*Укладають з жолудів стрілку*).

НАДЯ: Дуже добре. Тепер вона вказує просто на дупло в дереві, а там помістимо образки звірів. Новачки мають їх знайти, пізнати, які це звірі та записати в нотатниках. (*Кладе образки в дупло*). Ось тут заяць, вовк, а тут ведмідь, слон, і ще динозавр. Новачки певно знають, що це таке! Так! Тепер можемо йти далі! (*Відходять. БІЛКА вистрибує на сцену*).

БІЛКА: Бачите, я знала, що потраплю, куди треба! Ану лиш погляну, які це звірі на образках? (*Віє сильний вітер, дерева хитаються, паде жовте листя*). Ов, який вітер звіявся! Коб лиш дощу не було, а то бідні новачки змокнуть зовсім! (*Виймає образки з дупла*). О, які гарні образочки! Зайчик! Зовсім такий, як мій знайомий Сірий Хвостик, що живе під лісом! Вовк! (*Простягає руку з образком якнайдалше від себе*). Знаєш, вовчику, ти куди кращий здалека. А зблизька я на тебе чомусь дивитися не можу!.. Ведмідь! Бррр... На образку навіть не такий страшний! Ну, наш ведмідь Нечупайло десь збирається спати у свою гавру, то нема чого боятися! А це що? Мені сорока розказувала, що десь живуть такі звірі на світі, що мають хвіст замість носа. То це слон! Але він був би куди кращий, якби причепив собі той хвіст, там де звичайно хвости бувають. А це що? Ага, то ж сестричка казала, тільки я не запам'ятала якслід... Годинозавр? Ні, щось не так! Він на образку не такий вже великий! То мо-

же „мінутозавр”. (Віє знов вітер, образки розлітаються їй на всі боки). Ой, лихо моє! Мої любі образочки! (Бігає за ними, хоже зловити, вони летять щораз далі. На сцену вбігають новачки, перебрані за золотих листогків, танцюють швидкий танок, забирають образки зі собою).

БІЛКА: Ой леле! Нема, зовсім нема образочків! Що тепер новачки запишуть? (Сідає як білка на задні лапки і плаже вголос). Ні, навіщо я плачу? Хіба я не чула, що новачки ніколи не плачуть, а завжди вміють собі якось порадити? Попробую і я, та швидко, бо ось чую — йдуть новачки!

(Скаже швидко в дупло. Від глядачів їй видно, зі сцени — ні.

Надходять **ТРИ НОВАЧКИ**).

ПЕРША: Дивіть, яка гарна стрілка!

ДРУГА: З жолудів викладена!

ТРЕТЯ: Але куди вона показує? Хіба ж не на дерево нам лізти? (Хогуть підійти до дерева).

БІЛКА (До глядачів): Ну, тепер моя пора! (До новачок): Так, новачки, це тут, але не підходьте ближче, бо тут у дуплі заховані різні звірі...

ПЕРША НОВАЧКА (*Здивовано*): Де? Тут?!

ДРУГА: В такій малій дірі?

БІЛКА: Авже ж! Ось зараз вони промовлятимуть до вас, а ви слухайте добре та записуйте, хто це говорив... (*Тоненьким голосом*):

Довгі вуха, хвіст короткий,
Славний побігайчик,
Їм капусту й називаюсь:
Ваш приятель...

НОВАЧКИ (*Хором*): Зайчик, зайчик! (*Врадувані, мерцій записують*).

БІЛКА (*До глядачів*): Вдалося! Вдалося! (*Грубшим голосом*):

В мене дуже гострі зуби!
Не минути звірям згуби!
Зроблю: „Клац“! — і вже замовк.
Ви вгадали, що я...

НОВАЧКИ (*Хором*): Вовк! Вовк!

ПЕРША: Ой, втікаймо!

ДРУГА: Ні, ні! Хіба вовк вліз би в таке мале дупло?

ТРЕТЯ: Втечемо — мінусики дістанемо! Краще записуймо швидко!

БІЛКА (*Сплескує на radoщах лабками. До глядачів*): Чудово! Вони мене навіть налякалися! (*Дуже грубим голосом до новажок*):

А я вас не зачіпаю,
Бо медок ось зачуваю,
За медком мандрую вслід,
Бо на це я і...

НОВАЧКИ: Ведмідь!

ПЕРША: О, я зразу пізнала!

БІЛКА (*Бурмоге, ніби ведмідь*).

ДРУГА: Звичайно, що ведмідь: чуєте, як бурмоче?

ТРЕТЯ: Але всетаки — як він туди заліз?

БІЛКА (*До глядачів*): Швидко, швидко далі, а то ще схочуть заглянути! (*До новажок*):

Я трубу довженну маю,
Сам високий, аж сягаю
Кожній хаті до вікон,
Я, старий із джунглі...

НОВАЧКИ: Слон! Слон! (*Записують швидко*).

ПЕРША: Ой, це так цікаво! Ану, який ще там звір сидить!

БІЛКА (*До глядачів*): Ой, а тепер буде лихо! Я ж зовсім не знаю нічого про того звіра... годинозавра? Ні, мінутозавра! Я тако-

го в лісі ще ніколи не виділа, і навіть сорока не виділа ніколи!
Ой, допоможіть швидко, рятуйте, бо я згину в цю мінуту і новачки не покінчать змагу!

ДРУГА: Але ж це неможливо, щоб усі звірі нараз там були!

ТРЕТЯ: Як же „неможливо”, коли ми чули голоси їх усіх?

ДРУГА: Найкраще підійти ближче, то побачимо!

ПЕРША: Ні, ні, я боюся!

ДРУГА: А ти забула, що новачка повинна бути відважна?

СЕСТРИЧКИ (*Входять*): Готуйсь, новачки!

НОВАЧКИ: Готуйсь!

БІЛКА (*До глядагів*): Готуйсь!

СЕСТРИЧКА НАДЯ: Ну, як там: знайшли ви стрілку?

ПЕРША: Так, знайшли: ось тут вона!

СЕСТРИЧКА ХРИСТЯ: І поглянули туди, куди вона вказує?

НАДЯ: І забрали те, що було в дуплі?

ДРУГА: Ні, сестричко, не могли туди заглянути, бо там повно звірів і вони казали нам не приближуватися, тільки говорили до нас...

ХРИСТЯ (*Здивовано*): Звірі говорили?

НАДЯ (*Дивиться здивовано на Христю*): Звірі на образках говорили?

ТРЕТЯ: О так, сестричко! Всі говорили! Заяць, вовк, ведмідь, слон! Ми всіх їх записали!

ХРИСТЯ: Ні, тут щось не так! Мусимо поглянути!

БІЛКА (*До глядагів*): Подумайте, яке щастя! І тепер я вже не мушу вдавати цього невиданого звіра!

ХРИСТЯ (*Заглядає в дупло*): Та тут справді якийсь звір! (*Разом з НАДЕЮ витягають БІЛКУ з дупла*).

НАДЯ (*Сміється*): Правда ваша: звір, але не заяць!

ПЕРША НОВАЧКА: І не вовк!

ДРУГА: І не ведмідь!

ТРЕТЯ: І не слон! (*Всі сміються*).

БІЛКА (*Ображена*): Вам добре сміятися, а щоб ви знали, як мені було, коли вітер вирвав мені ці образки звірів з рук... Я ж мусіла якось врятувати ваш змаг! А ще до того не могла ніяк пригадати цього звіра, що був останній...

СЕСТРИЧКА ХРИСТЯ: Динозавра?

БІЛКА (*Скаже на radoцax*): Так, так, динозавра! Тепер вже знаю! Що він за один? Де він живе, що про нього навіть сорока не знала?

ХРИСТЯ: Тепер вже не живе, а жив колись дуже, дуже давно . . .
БІЛКА: О, коли дуже давно, то нічим турбуватися! Зате ви тепер прийміть мене в новацтво та дайте хустину!
НАДЯ: Чому б ні?! Ти розумна Білка! Походиш з нами на кількоро сходинок, а тоді і хустину дістанеш!
БІЛКА: Бо я вже й такий перстень до неї маю! *(Показує засувку на пальці).*
НАДЯ: Гарно, гарно! Новачки — хочете ви прийняти Білку до свого роя?
НОВАЧКИ: Так, так! Таааак! *(Беруть Білку за руки і зі сміхом вибігають зі сцени).*

ЗАСЛОНА

Мандрувала книжечка по лісі.
Жовте листя падало до ніг.
Вийшла білка, сіла на горісі:
— Заходи до мене! Дам горіх!

— Дякую, — сказала чемно книжка,
— Певно добрий твій горіх на смак,
Та спішу я, аж зболіли ніжки:
До дітей я поспішаю так.

Мандрувала книжечка по полі.
Хом'ячки їй заступили путь:
— Ти куди спішиш? Та лиш поволі!
Пиріжки у нас у ямці ждуть!

— Дякую, — сказала чомно книжка,
— Піріжки смачні пізніше з'їм!
А тепер спішу, зболіли ніжки,
Дітям радість принести усім!

Мандрувала книжка вулицями.
Вулиці червоним світлом: блим!
— Походи та прогуляйся з нами!
Ти куди спішиш, та ще за чим?

Але книжка поспішала далі,
Де з віконця, з-поза занавіс
Вже давненько діти виглядали,
Щоб їм книжку хтось нову приніс.

При столі засіли в крузі діти
Книжечку читали цілий день.
За вікном осінній віяв вітер,
Бився дощ об шибку: брень! та брень!

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА?

Дороге моє Новацтво!

Думаєте — хочу розказати Вам про одну нову книжку? Ото, не вгадали! Вгадуйте, вгадуйте далі!

Думаєте — може про дві книжки? Це Ви на доброму шляху — але це ще не все! Вгадуйте далі!

Питаєте, та вже з недовірям: „Може про три книжки”? Ну, ну, ще трошечки — і буде! Не буду Вас більше мучити непевністю: хочу Вам розказати аж про чотири нові книжки, що їх зладив Дідусь Данилович, а видало Об'єднання Працівників Дитячої Літератури.

Гарне число: чотири, правда? Стіл має чотири ноги, щоб міцно стояти на землі, кожна порядна мишка має чотири лапки, а рік — чотири пори, щоб новацтво могло що-раз по новому новакувати в природі.

Але Вам певно цікаво, які це книжки?! Зараз скажу, тільки біда мені: від котрої тут починати? Хотілося б розказати Вам якнайшвидше про них усіх — а цього ніяк зробити! Треба ще подумати...

О, вже знаю! Пічнемо від тої, що зветься „НАПРОВЕСНІ”. Це тому, що тепер... осінь! Але хі-

ба це щось шкодить? Мені — зовсім ні!

А книжечка справді провесняна — радісна, червоно-зелена — на образках. І оповідання в ній веселі, і про звірів і про дітей. Я прочитала їх за один вечір і скажу Вам на вушко, що мені найбільше подобалася там мала ведмедичка Ласунка з такою смішною кукардкою на лобику, і в спідничці на додаток! А на вивірку Пусю, то я дуже зла! Я її теж так засудила б, як це зробила панна Тиця, секретарка лісового суду! Ну, але що це я Вам розказую? Опісля Ви вже не будете цікаві!

Хочу тільки ще сказати, що книжечку цю написала така дуже старенька бабуся Олена Цегельська. Вона все життя вчила українських дітей і писала для них, тому, що їх, тобто Вас, дуже любить. Вона ще навіть дописувала до такого славного дитячого журналу „ДЗВІНОК“, що то його читали ще не Ваші батьки, а дідусі та бабусі, коли були малими дітьми.

І я можу дати Вам мишаче слово чести, що ця Бабуся дуже зрадіє, коли Ви, прочитавши її книжечку — напишете до неї гарного листа, як Вам ця книжка подобалася. Адресу Вам тут подаю:

Mrs. Olena CEHELKA
Villa of Divine Providence,
1001 Valley Forge Rd.
LANDSDALE, Pa, 19446

Малюнок Ю. Козака
із книжечки О. Цегельської
„НАПРОВЕСНІ“.

А коли напишете до неї, то можете навіть самі собі поставити не один, а хоч і три хрестики за добре діло!

А тепер друга книжечка. О, це щось для Вас! Уважайте, я не кажу „про Вас“! Ну, може ще неодна новачка і є така „Марушка-Чепурушка“, але певно нідин із новаків не такий „Лесь-Побігдєсь“, як його описав Ваш добрий знайомий Роман Завадович у цій книжечці. Вона так і зветься „МАРУШКА - ЧЕПУРУШКА і ЛЕСЬ-ПОБІГДЕСЬ“. Я вже бачу, як у Вас очі світяться цікавістю, куди тої Лесь побіг — але я не скажу, досить Вам

знати, що бігав він завжди туди, де його не треба, а де треба його, там його ніколи не було. А вже найсмійніше було, коли він став „комічним інженером"... Питаєте, що це таке? Не має для Вас іншої ради, як лиш купити цю книжку та прочитати! Тоді довідаєтеся не лиш, хто такий „комічний інженер", але теж, як можна зробити зі звичайного школяря — правдиву зебру, або як відьма награвала голос на магнітофонну ленту. Цікаво, правда! Прочитайте, то будете дивувати такими історіями весь Ваш рій, хіба, що... всі новачки у Вашому рої цю книжку теж прочитають!

Ну, ще дві залишилися! Ця третя — не для когобудь, а для таких, що вже трохи знають історію України. Я її знаю, але хіба ж і Ви знаєте, хоч трохи. Бо хто має її знати, як не україн-

ські новачки? Може китайці, індійяни, мурини? Вони мають свої історії і їх певно добре знають — то нам треба знати нашу — і кінець!

Ось скажете мені назву міста: Конотоп. То я зараз Вам скажу, що там козаки славного гетьмана Івана Виговського розбили в пух і порошок москалів у 1659 році, а вів козаків тоді полковник Гуляницький. І добре зробили, що розбили москалів, хай не пхаються в українську землю!

Чому мені згадався якраз Конотоп? Бо книжка ця Леоніда Полтави називається „МАЛЕНЬКИЙ ДЗВОНАР ІЗ КОНОТОПУ". І говорить, звичайно, про цю битву, що я про неї знаю. Та не лиш про дзвонаря, бо говорить

Роман Завладович

МАРУШКА-ЧЕПУРУШКА
і
ЛЕСЬ-ПОБІГДЕСЬ

та інші
ВЕСЕЛІ ОПОВІДАННЯ

і про полтавську битву і про повстанців наших і навіть про українця, що служив у канадській армії та бомбив німецькі міста, аж одного разу... Та що це я?! Самі собі читайте! Не буду ж Вам всієї книжечки переказувати. Скажу лиш одно: читати її цікаво, а навіть годиться...

Залишається ще четверта книжечка. Її написав такий славний письменник, навіть ціле Об'єднання Працівників Дитячої Літератури називається його іменем: Леонід Глібів. Його називали теж „Дідусь Кенір”, бо до нього залюбки приходили бавитися діти, а в нього був канарок у клітці, і перекутивши назву канарка, діти звали його „дідусь Кенір”.

Писав він байки, тобто такі короткі віршовані казки про звірят, що з кожної можна навчитися якусь правду і людям. В цій книжці знайдете саме ці байки, та ще малюнки Охріма Судомори, що то ілюстрував... ану, чи пригадуєте? А так, ілюстрував книжечку „Про двох цапків”!

Автори, ці, що написали ці перші три книжечки, живуть те-

**Малюнок О. Судомори до байки
Л. Глібова.**

пер у З'єдинених Стейтах Америки, а Леонід Глібів помер вже у 1893 році, але його байки завжди цікаві для дітей, тому їх видають багато разів, і тепер видали, бо вже їх було не стало.

Ну бачите, написала я Вам вже про чотири книжки, а про дальші буду писати незабаром — бо я знаю, що Дідусь Данилович знов вдягнув свої окуляри та готує для Вас дальші книжки.

А покищо — до милого з Вами знов побачення та почитання — працює Вас Ваша

Мишка

ПІСНЯ

(На мелодію „Вставай вже сивий
коню мій”)

Ішов веселий раз новак,
Ішов вулицею раз,
Спішив, спішив на сходи́ни,
Щоби прийти на час.

Ішов, ішов
на сходи́ни на час.

Ішли два веселі новаки,
Ішли вулицею раз,
Спішили враз на сходи́ни,
Щоби прийти на час.

Ішли, ішли
на сходи́ни на час.

Ішли три веселі новаки,
Ішли вулицею раз,
Спішили всі на сходи́ни,
Щоби прийти на час.

Ішли, ішли
на сходи́ни на час.

Чотири жваві новаки
Ішли вулицею раз,
Спішили всі на сходи́ни,
Щоби прийти на час.

Ішли, ішли
на сходи́ни на час.

Ішло п'ять веселих новаків,
Ішли вулицею враз,
Спішили всі на сходи́ни,
Щоби прийти на час.

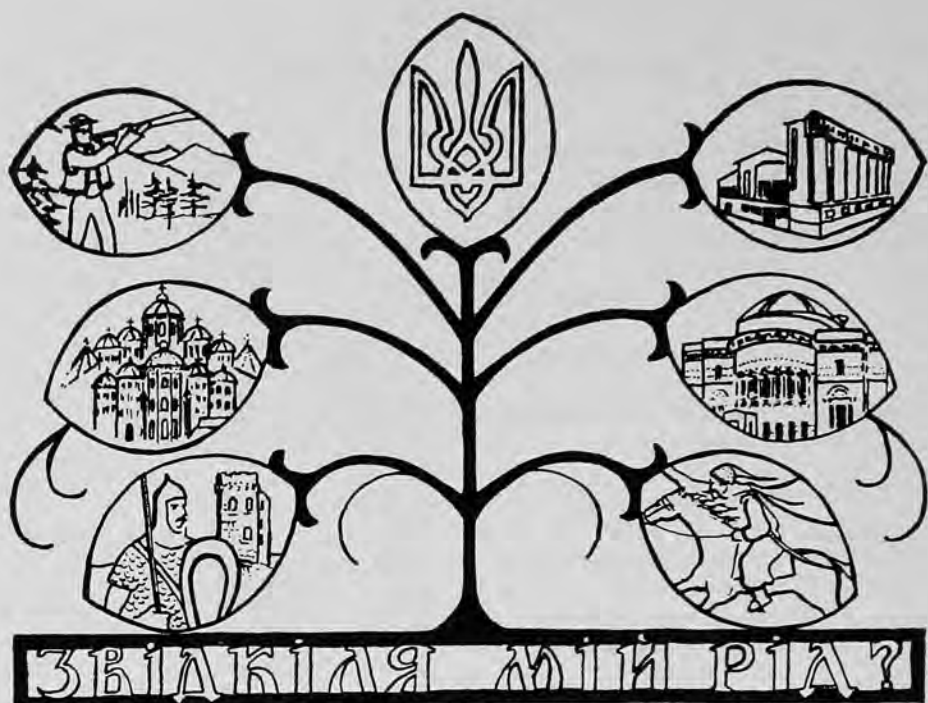
Ішли, ішли
на сходи́ни на час.

Ішов веселий весь наш рій,
Ішов вулицею раз,
Спішив, спішив на сходи́ни,
Щоби прийти на час.

Прийшов, прийшов
на сходи́ни на час!

Новачка орля (сьогодні вже юначка) Зірка Ткач з Мейплвуд, Нью Джерзі, пише:

Дорогий „Готуйско”!

Хочу написати кілька слів про мій рід. Я називаюся Зоряна Ткач, ходжу в школу Святого Івана і покінчила там шосту класу. В суботу їду теж в Українську Школу і тут покінчила сьому класу. Належу до роя „Зозульки” і мені одинадцять років, а перед табором переходжу до юнацтва. Зате я вже їду на юнацький табір.

Я народилася в Ірвінгтоні, Нью Джерзі, але мій рід походить з України. Мій тато Ярослав народився на Лемківщині в селі Явірках, найдалше висуненому на захід. Але мій дід прийшов туди з Тернопільщини. Моя бабуся називалася Лебедович і походила з Горайця. Вони обидвос учителювали.

Моя мама, Леся з Кисілевських, походить зі Львова. Її брат, а мій вуйко Мирослав пропав у бою під Бродами в 1944 році. Мій дід, професор Кость Кисілевський, учив понад тридцять років українську молодь, а під час першої світової війни служив в Українській Галицькій Армії. Мій дід і бабуся походять зі старих священничих родів.

Я маю старшу сестру Вірлянту та двох братів: Бориса й Андрія. Ми всі пластуни й дуже любимо їздити в табори та на лещети зимою.

Зоряна Ткач

Новачка Ромашка Мриц із Торонто пише:

Дорогий Готуйсю!

Хочу описати Тобі, як я провела вакації.

В день після закінчення англійської школи було чути гамір і сміх біля пластової домівки. Це були голоси новачок, що розказували одна одній про школу та минулорічний табір. В цей час батьки владовували в автобус наші балізки.

Незабаром автобус котився по битій дорозі, а з його відчинених вікон лунала пісня новачок. І не стямилися ми, як до тієї пісні долучилися скрипочки сверщиків, що започатковували своїм концертом наш табір. Цей табір ми назвали опісля „Квітка щастя”.

Табір „Квітка щастя” мав десять роїв, що називалися так: „Айстри”, „Фіялки”, „Конвалії”, „Маки”, „Чорнобривці”, „Підсніжки”, „Проліски”, „Соняшники”, „Ромашки” і ще одні „Чорнобривці”. Кожна новачка мала відзначку української мови. Ця відзнака була інша в кожному рої: наприклад рій „Фіялки” мав

очайдушка, а мій рій, „Конваліїки” мав дві конвалії. Кожний рій старався теж здобути якнайбільше прапорців нічної тиші й чистоти.

В таборі мені найбільше подобалися теренові гри, ручні роботи й ватри. Всі чотири тижні табору минули дуже скоро. Спакувавшись, ми поїхали додому. Довго провожала нас сумна скрипка сверщиків. Незабаром ми були вже дома.

Ромашка Мриц

ТАБІР НОВАЧОК

У таборі новачок

Нам весело було,

Ми співали пісеньки,

Мандрували сміло.

У лісочку біля річки

Ми криївку збудували,

Там ми радо приходили

З сестричкою розмовляли.

Як прийшов час від'їжджати,

Зі сльозами ми працюлись.

І на другий рік в таборі

Всі зустрінись обіцяли.

Арета Караман,

Рій „Горобчики”

Ой як сумно нам за табором,

Жаль прекрасних вечорів.

Там пташки співають хором,

Вогник ватри ясно тлів.

Дарця Демків,

Рій „Горобчики”

ТАБІР

Ранок у таборі . . .
Щоб усі були здорові
Пластунки стають в ряди.
Перед цебер повний води,
Миють руки, губи, зуби,
Потім скачуть: раз, два три,
В право, ліво, до гори,
Щоб збудити всіх зі сну,
На прогулянку пластову.

Ніна Німилевич,
Рій Горобчики

Леся Храплива:

ПІСНЯ „ЗОРЕПЛАВЦІВ”

Посідаймо у ракету,
Зореплавці-новаки!
Синє небо нам відкрите,
Кличуть нас ясні зірки.

Приспів: В кого сильні руки,
Бистрий ум і зір,
З нами без принуки
Полетить до зір!

„Десять . . . дев'ять . . .” — Ми без страху!
„Вісім . . . сім . . .” — Це близько вже!
Аж до зоряного шляху
Нас ракета повезе!

„Шість . . .” і „П'ять . . .” — Усім на диво!
І „Чотири . . .” — Ми ж міцні!
„Три . . . два . . . РАЗ!” — гримлять вже зриви,
Вже ракета у вогні!

Вже земля внизу зникає,
Вгору, вгору йде політ!
Зореплавців вже вітає
Синій всесвіт — Божий світ!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

КВИТЕНЬ: ч. 4 (145)

**В якому морі живуть ці рибки?
ЧОРНЕ МОРЕ — УКРАЇН-
СЬКЕ МОРЕ.**

**Гагілки:
ЗЕЛЬМАН, ПЕРЕПЛКА, ВО-
РОТАР.**

**Хто це?
МОРЯК.**

ТРАВЕНЬ: ч. 5 (146)

**Ребус:
НАЙДОРОЖЧЕ СЛОВО В
СВІТІ, ЦЕ Є СЛОВО МАМА.**

**Друзі Лиса Микити:
Борсук Бабай
Малпа Фрузя
Ведмідь Бурмило
Цап Базилько
Заяць Яць
Лисенята: Міцько й Міна.**

ЧЕРВЕНЬ: ч. 6 (147)

**Ребусик:
ОДИН ЗА ВСІХ, ВСІ ЗА ОД-
НОГО.**

Уложіть якслід слова!

Прапор
Лук
Авто
Сійка
Товариш
шатрО
Ватра
грИ
рІИ
Трубка
Алярм
Братчик
піснІ
Репетка

ПЛАСТОВИЙ ТАБІР.

**Скільки новачок таборувало?
Таборувало 50 новачок.**

ДОБРІ РОЗГАДКИ ПРИСЛАЛИ:

Рій „МУРАШКИ” із Льоважаль, Аргентина: **Ліда Королук, Ва-
силько Качурак, Маруся Головач; Юліян Рац, з Малої Семінарії
в Римі, Мона Христя Снилик із Нортрідж, Ромашка Мриц із Торонто,
Оленка Хевпа, Юрко Хевпа — з Оттави, Наталка Ковалишин із Фі-
лядельфії.**

А після виказу тих, що прислали добрі розгадки з давніших чи-
сел (у числі за травень), прийшли ще розгадки роя „ВЕДМЕДИКИ”
із Едмонтону, підписав писар **Орест Солтикевич.**

Всі вони дістануть по одній із книжечок, що про них розказала
Мишка-Гризикнижка в цьому числі „Готуйся”.

МЕТЕЛИКИ

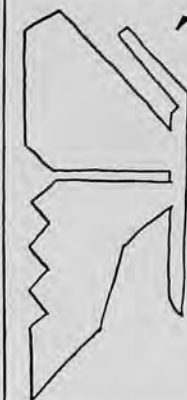

ПАСОЧОК ПАПЕРУ
ЗІГНУТИ ПО ПЕРЕРВАНИХ ЛІНІЯХ

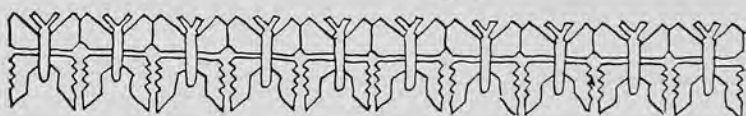

ВІДРИСУВАТИ
ПОЛОВИНУ
МЕТЕЛИКА
ЯК ВНИЗУ

ВИТЯГТИ ТА
РОЗЛОЖЕНІ
МЕТЕЛИКИ

ВЕЛИЧИНА
ДОБРА ДЛЯ
ВІДРИСУВАННЯ
І ВИТИНАННЯ

РЯД
ВИТЯТИХ
МЕТЕЛИКІВ

КРУЖКИ ①
НАКЛЕЕНІ
НА
КРИЛЬЦЯХ

СЕРЦЯ ②
НАКЛЕЕНІ
НА
КРИЛЬЦЯХ

ОВАЛЬНІ
ФОРМИ ③
НАКЛЕЕНІ
НА
КРИЛЬЦЯХ

ПАСОЧКИ ④
НАКЛЕЕНІ
НА
КРИЛЬЦЯХ

ХМАРИНКИ ⑤
НАКЛЕЕНІ
НА
КРИЛЬЦЯХ

ПЕЛЮСТКИ ⑥
НАКЛЕЕНІ
НА
КРИЛЬЦЯХ

Сірий Орел Денис

ПРИКРАСИ НА СТИНУ В ДОМІВЦІ

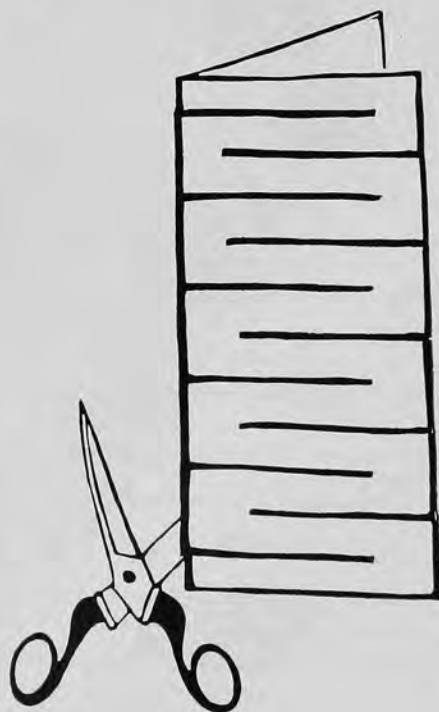
Тепер, коли настає осінь і новачтво проводить більше занять у домівці, час подбати, щоб ця домівка виглядала справді гарно. Братчик Денис показав нам на цьому образку, як робити ви-

тинанки з барвистого паперу для прикраси стін. Правда, осінню та зимою метелики не літають, але нам мило буде мати їх у себе в домівці!

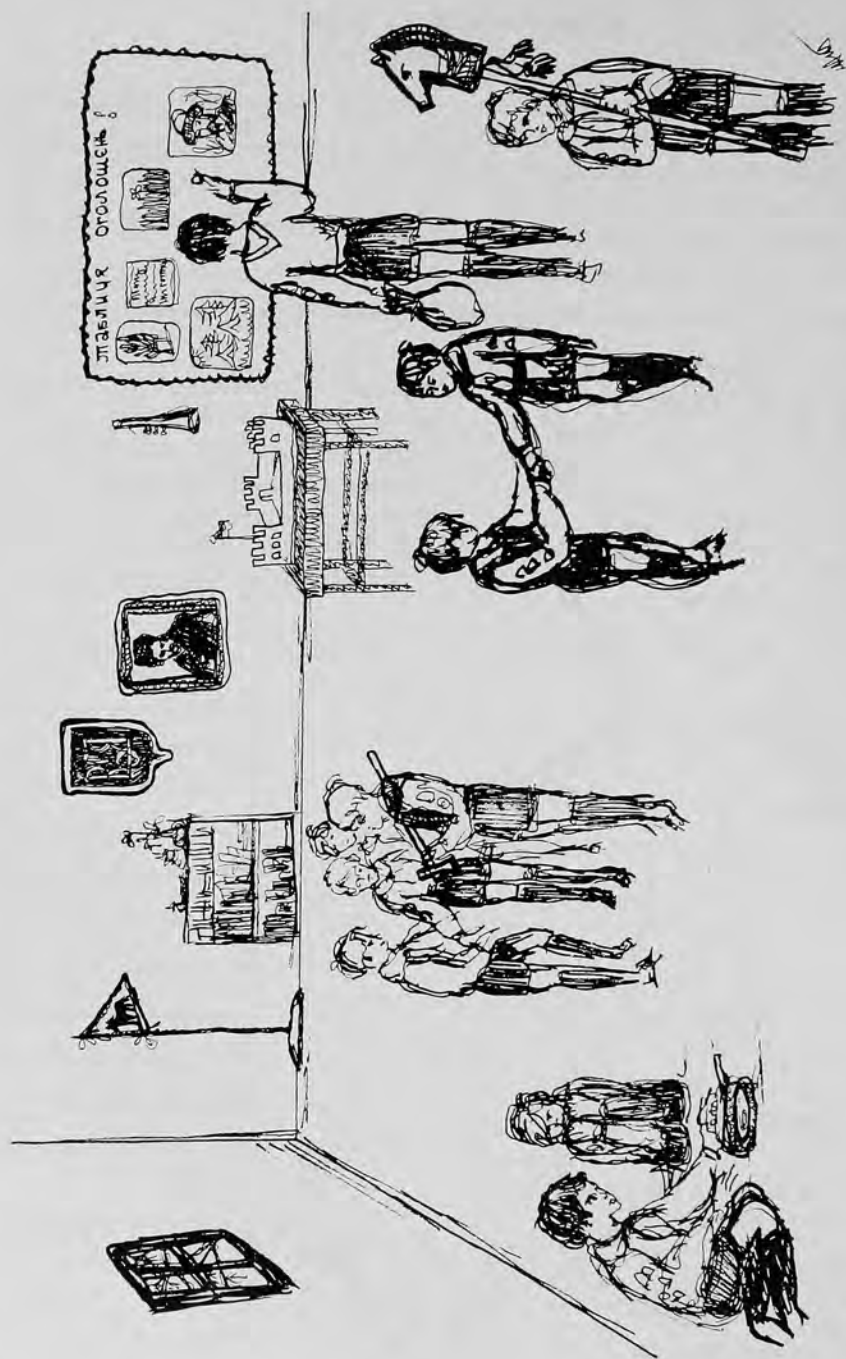
ЯК ПРОЛІЗТИ КРІЗЬ ПОШТОВУ КАРТКУ?

Коли Генко спитав це своїх друзів з роя, всі почали сміятися. А Генко вийняв з кишені поштову картку та

ножиці, понадтинав її, так, як видно на образку, а тоді розтягнув і показалося, що з картки зробився такий довженний замкнутий ланцюг, що кожен новак легко пролізе крізь нього.

А Ви теж це попробуйте?

Мал. Христия Баранська

ЩО ТУТ НА „Т”?

Таку загадку Ви вже не раз бачили — і залюбки розв'язували. Попробуйте знайти тут якнайбільше назв, що починаються на букву „Т”. Ану, хто більше назбирає?!

СКІЛЬКИ БУЛО ГОЛУБІВ?

Новак Орко йшов на сходи і дорогою, як звичайно, посипав кришок голубам у парку. Вмить злетілося багато голубів з усіх сторін.

— Вас тут мабуть зі сто! — здивувався Орко.

— О ні, відповів йому один з голубів, — якби нас було двічі стільки, скільки нас тут є, та ще до того **половина** та **четвертина** та ще **один** голуб, тоді була б якраз сотня!

Орко лічив всю дорогу до домівки, бо це було нелегке завдання. Ану скажіть, скільки там було голубів?

„100”

Новак Ігор спитав інших новаків зі свого роя перед сходами:

— Ану, чи зумієте ви написати число 100, вживаючи до того шість чисел „9”?

Цього ніхто не вмів, аж Ігор написав їм:

$$100 = 99 + \frac{99}{99}$$

— Сто, чи не сто? — спитав Ігор.

І було таки сто!

А тоді Славко відповів:

— Коли ти це знаєш, то скажи, як написати число „100”, вживаючи до цього **п'ять** чисел „5”?

— Не знаю... — відповів засоромлений Ігор.

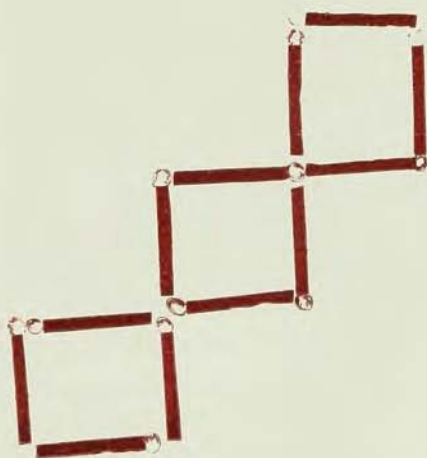
— А як написати 100 із п'ятьох чисел „3”? — спитав Славко.

— Ні, теж не знаю...

І тоді Славко показав усім, як це зробити. Але... Ви вчисліть це самі і напишіть розгадку „Готуйсеви”!

ЗАБАВА СІРНИКАМИ

На образку бачите три квадратики, складені з сірників. А тепер спробуйте переставити їх так, щоб вийшло чотири квадратики, але щоб не додавати ніодного сірника більше. Ну, як це зробити?

МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ ВЖЕ НАСТАВ —
ДЕРЕВА ПОМАЛЮВАВ.
ПОМАГАЛИ Й НОВАКИ
РОЗТИРАТЬ ЙОМУ КРАСКИ,
ЩОБ, ЯК ЛІТО ВІДЦВІТЕ,
СТАЛО ЛИСТЯ ЗОЛОТЕ.

В ЖОВТНІ ЗГАДУЄМО ЗНОВ
ПРО ПРЕЧИСТОЇ ПОКРОВ,
ЩО ХОРОНИТЬ ВІД ВІКІВ
УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ.
ТОЖ І НАС ОХОРОНЯТИ
БУДЕ ДОБРА БОЖА МАТИ.

КОЛИ ДОЩ ОБ ШИВКУ Б'Є,
ЩАСТЯ В НОВАКІВ СВОЄ:
ЗАСІДАЮТЬ ВСІ ВОНИ
БІЛЯ СТОЛИКА ДО КНИГ,
ЩОБ В ХОЛОДНУ ОСІНЬ В ХАТІ
ПРО ЯСНУ ВЕСНУ ЧИТАТИ.